

ΚΘ

Τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχοντος Δι Ζιάκ.

Ἄς ἐπανελθωμεν ἤδη εἰς τὸν ἀρχοντα Δι Ζιάκ, τὸν ὁποῖον ἐγκατελείψκαμεν κοιμώμενον ἡσυχῶς ἐν τῷ δάσει Λινᾶ.

Μόλις ὑπέβηκεν ἡ ἡώς, ὁ εὐγενὴς ἱππότης ἐξήπνησεν εὐθυμὸς καὶ μειδιῶν, ὥσπερ ἐγειρόμενος ἀπὸ τῶν ἀπαλῶν στρωμάτων τῆς κλίνης του· καθόσον, καίτοι ἐφάνετο κράσεως ἀδυνάτου, οὐδὲν ἦσσαν ἢ το φύσεως ἰσχυρᾶς, μὴ καταβάλλομένης οὔτε ὑπὸ τῶν καμάτων τῆς ἡμέρας, οὔτε ὑπὸ τῶν ἀγρυπνιῶν τῆς νυκτός.

Ἀφοῦ ἐνίφθη καί, κατὰ τὸ ἐνόν, ἐκάλωπίσθη, ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ὠραίαν αἰχμάλωτόν του.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ τῆς σκηνῆς του, πῶς θὰ με δεχθῇ σήμερον ἡ ὠραία καὶ σκληρὰ αἰχμάλωτός μου. Πιστεύω ὅτι καθ' ὅλην τὴν νύκτα θὰ ἐσκέφθη τὴν θέσιν της καὶ θ' ἀνεγνώρισεν ὅτι προτιμώτερον δι' αὐτὴν εἶνε ν' ἀγαπήσῃ ἕνα εὐγενὴ ἱππότην, ὥς ἐμέ, ἢ ἕνα βλάκα, ὥς τὸν Ὀλιβιέρον. Ἄλλως τε, εἰμποροῦσε ν' ἀμφιβάλῃ, ἂν ἦμην γέρον ποδαλγῆς, ὥς ὁ ἀρχικαγκελάριος, ἢ εὐήθης, ὥς ὁ Τανηγύ. Ἄλλ' ἐγώ... ὁ ἀρχων Δι Ζιάκ!...

Διεκόπη βραχύς τις λογισμὸς ἐκράτησεν αὐτὸν ἀκίνητον.

Ἄλλ' αἰφνης, συνελθὼν, διηυθύνθη ἐσπευσμένως πρὸς τὸ ποθητὸν φορεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐνόμισεν ὅτι θὰ εὑρῇ τὴν Ζολάνδην.

— Τί νέκ ἔχομεν; ἠρώτησε τὸν περιπολοῦντα στρατιώτην.

— Τίποτε, κύριε.

— Ἐξαίρετα!

Εἶτα δέ, πλησιάζας πρὸς τὸ λεωφορεῖον, ἤρξατο ἐπιθεωρῶν μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς οὗτος εἶχε κλείσει τὴν προτεραίαν.

Αἰφνης ὠχρίασεν.

— Νομίζω, εἶπεν ἀγρίως, ὅτι τὸ κλεῖθρον τοῦτο... Διαβόλε! δὲν πιστεύω νὰ κοιμῶμαι ἀκόμη!... Ἄς ἴδωμεν.

Καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν, νὰ βεβαιωθῇ ἂν αἱ ὑποψίαι του ἦσαν ἀκριβεῖς.

Ἀλλὰ μόλις ἤρξατο ἐπιθεωρῶν ἐκ νέου τὴν θύραν, καὶ φωνὴ ἀγρία, ἢ μάλλον ὠρυγή, ἐξῆλθε τοῦ στήθους του.

Εἶδε τὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα ἀφῆκε τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Γουλιέλμου.

Ἀνοίξας δ' εἶτα βιαίως τὴν θύραν, πατήρησεν ἐντὸς αὐτοῦ.

— ὦ! ἐφώνησεν ἀγρίως, κενόν!... ἐνόν!... ἐδραπέτευσεν!... ἔφυγε!... οὐλιέλμε!... Γουλιέλμε!... ποῦ εἶσαι, ἄθλιε; ποῦ εἶσαι;...

Εἶς τὰς ἀγρίας κραυγὰς τοῦ Ζιάκ, ἀντὶς οἱ ὑπηρετῆται του περιεκύκλωσαν αὐτὸν, ὠχροὶ καὶ τρέμοντες.

— Γουλιέλμε!... Γουλιέλμε!... ἐξηολούθει κραυγάζων ὁ Ζιάκ.

Ἄλλ' οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις.

— Ἐφυγε μετ' αὐτῆς, ὁ ἄθλιος!... ἐπρόδωκεν!... ἦσαν σύμφωνοι!...

ἔφυγε μετ' αὐτῆς... ὦ! ἂν τοὺς ἐπανεύρω!...

Καί, ταῦτα λέγων, ἔβηλε γέλωτας σπασμωδικούς.

— Ἄ! ἄ! ἄ! νὰ τοὺς ἐπανεύρω!... καὶ ποῦ;... πῶς;... ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους τούτου;... Εἰμαι τρελλός!...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Ἀρτεμὶς, ἡ ὠραία καὶ ἀγαπητὴ κύων τοῦ Ζιάκ, ἦλθε πλησίον αὐτοῦ καὶ ἤρξατο θωπεύουσα αὐτόν.

Δι' ἐνὸς ὀρμητικοῦ λακτίσματος, ὁ Ζιάκ ἀπεδίωξεν αὐτὴν μακράν.

Τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἔφυγεν ὠρυόμενον.

— Καὶ ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ, ἐψιθύρισε ὁ Ζιάκ.

Αἰφνης μειδίαμα ἄγριον ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Τίς ἐξ ὑμῶν, ἠρώτησεν, ἀντικατέστησε τὸν Γουλιέλμον τὴν νύκτα ταύτην εἰς αὐτὸ τὸ φορεῖον;

— Ἐγώ, κύριε, ἀπήντησεν ἀνθρωπῶς τις ἐνοπλος, ἐξελθὼν τοῦ κύκλου τῶν ὑπηρετῶν.

Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἦτο μὲν ὠχρός, ἀλλ' οὐχὶ καὶ περιδεής.

— Σὺ;

— Ναί, κύριε.

— Προχώρησον... Γνωρίζεις ὅτι εἰς τὸ φορεῖον τοῦτο ἦτο κεκλεισμένη γυνή τις;

— Τὸ γνωρίζω.

— Λοιπὸν σὺ θὰ μοι ἀπαντήσῃς διὰ τῆς ζωῆς σου διὰ τὴν φυγὴν τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Μήπως πταίω ἐγώ; Ὅτε ἀνέλαβον τὴν θέσιν μου, εἶχεν ἤδη δραπετεύσει.

Ὁ συλλογισμὸς οὗτος ἦτο λογικὸς ἀλλ' ὁ Ζιάκ ἦτο ἀμείλικτος.

— Ὀλίγον μὲ μέλει, ἐπανελάβε ξηρός. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ. Ἄν ἦτο ἐδῶ ὁ Γουλιέλμος, θὰ ἐτιμώρουν αὐτόν. Σὺ ἀνέλαβες τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ φορείου τούτου, σὲ λοιπὸν θὰ κρεμάσω εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρον... Ἐμπρός, προσευχῆσου γρήγορα!...

Ὁ στρατιώτης ἐρρίφη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ζιάκ καὶ παρεκάλει αὐτόν μετὰ δακρύων.

Ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς ἠκούσθη μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ζιάκ.

Ἄλλ' οὗτος ἔρριψε βλέμμα ἐπ' αὐτῶν πληρὲς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

Οἱ δυστυχεῖς, περιδεεῖς, ἐταπεινώσαν τὴν κεφαλὴν.

— Κρεμάσατέ τον!... διέταξεν αὐτοὺς ὁ Ζιάκ.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τὸ σῶμα τοῦ αὐτοῦ στρατιώτου ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τῆς γῆς, σπαράσσον ἐκ τῶν τελευταίων ἀγωνιῶν τοῦ θανάτου.

— Ἴδου πῶς ἐκδικοῦμαι τοὺς ἀθλίους, εἶπεν ὁ Ζιάκ, τοῦ ὁποῖου ἡ ὀργὴ κατηνάσθη ὀλίγον.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ, ἀφοῦ διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἐτοιμασθῶσι πάραυτα πρὸς ἀναχώρησιν.

Τὴν πρωίαν τῆς τρίτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ δάσους Λινᾶ ἀναχωρήσεώς του, ὁ

Ζιάκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον αὐτοῦ, κείμενον, ὡς ἤδη γνωρίζομεν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους τοῦ ἀγίου Ἀδερτίνου, παρά τὰς πύλας τῆς Τουραίνης. Ἦτο ἀρχαῖον μεγαλοπρεπὲς φρούριον τοῦ μεσαιῶνος, τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ὁποῖου προὔξεναι φρίκην εἰς πάντα διαβάτην. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἦτο φωλεὰ κηκούργων, κρησφύγετον ληστῶν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἐν αὐτῇ διέμενον ἔτι σημεία τινὰ εὐπορίας, ἀλλ' εὐπορίας ἀπολεσθείσης. Ὑπάρχον τὰ αὐτὰ πολυτελῆ ἐπιπλα καὶ μεγάλοι τάπητες, ἀλλ' ἔλειπον τὰ ἀπειράριθμα ἐκεῖνα βαρύτιμα μικρὰ ἀντικείμενα, τὰ μαρτυροῦντα τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν πρὸς τὸν βίον μέριμναν. Ἡ διευθέτησις τῶν ἐπίπλων ἐφάνετο παρημελημένη, ἐξ ἐπιπολῆς δ' ἐξεταζομένη ἡ οἰκία ἐφάνετο ὅτι ὑπηρετεῖτο κακῶς, ἀλλ' ἔμπειρος ὀφθαλμὸς ἤθελεν ἀναγνωρίσῃ τὴν πενίαν, τὸν ἀπελπισμὸν δὲ ἂν εἰσέδυεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φιαβίλας.

Ἐκάθητο πλησίον παραθύρου, θεωροῦσα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλ' ἡ σκέψις της μετεωρεῖτο μακράν τοῦ βλέμματός της. Ἰστατο ἀκίνητος, τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους της, ὠχρά, ἰσχνὴ καὶ κοίλους τοὺς ὀφθαλμούς· ἐκ τῆς αὐπνίας Ἀνεπαίσθητος φρικίασις ἐκίνηε τὰ χεῖλη της· ἡ ἐνδομυσία της ἦτο ἐκείνη ἣν ἐφόρεσεν ἐγερθεῖσα ἡ ἐτήρησεν ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς, ἡ δὲ κόμη της ἐν ἁταξίᾳ. Βλέπων τις ταύτην κατελαμβάνετο ὑπὸ οἴκτου. Αἰφνης ἀνεσκήρτησε, διότι ὁ κῶδων τῆς οἰκίας ἤχησε βιαίως. Ἠγέρθη ὥσπερ ἵνα φύγῃ, ἀλλὰ πάραυτα ἐκάθησεν αὖθις, σκεψαμένη ὅτι ὁ Ζαφαρῖνος οὐδένα ἤθελεν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ. Ἐν τούτοις ἡ θύρα τοῦ δωματίου ὅπερ προηγείτο τοῦ ἱδικοῦ της ἠνεώχθη πάραυτα σχεδόν, ἡ δὲ μαρκησία ἤρξατο νὰ τρέμῃ, διότι ὑπέθεσεν ὅτι νέκ δυστυχία ἐπῆλθεν ἡ νέα προσβολή, χωρὶς δὲ νὰ μάθῃ τί συμβῆσεται ἐλύθη εἰς δάκρυα. Ἡ θύρα τοῦ ἱδικοῦ της δωματίου ἠνεώχθη ἐπίσης καὶ ὁ Σπάφας εἰσῆλθεν.

Ἴδουσα τοῦτον ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἔπασεν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ ὀλολύουσα σπαρακτικῶς. Ὁ Ζαφαρῖνος, συνοδεύσας τὸν Σπάφον, ἔδειξε ταύτην σιωπηλῶς διὰ τῆς χειρὸς πρὸς αὐτόν. Ὁ Σπάφας τῷ ἔνευσε ν' ἀπομακρυνθῇ, πλησιάζας δὲ βραδέως, ἔθηκε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τινος τραπέζης, ἔλαβεν ἑδραν καὶ ἐκάθησε σιγῶν πλησίον τῆς Φιαβίλας. Μετ' ὀλίγον ἔλαβε σιγὰ τὴν χεῖρά της, ἣν ἐκείνη ἐγκατέλειπε εἰς τὴν φιλικὴν θλίψιν τῆς τοῦ Σπάφα, τέλος δὲ ὅτε οὗτος εἶδεν ὅτι τὰ δάκρυα καὶ οἱ λυγμοὶ κατέταυον τῇ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Ἐλα, Φιαβίλα, μὴ ἀποστρέφῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπον. Τὰ πάντα γνωρίζω.

Πικρὸν μειδίαμα ὑπῆρξεν ἡ μὴ τῆς μακρινότητος ἀπάντησις.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Σπάφας, γνωρίζω τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ Φαβιάνη, γνωρίζω τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας του... γνωρίζω...

Ἐσταμάτησε διότι ἡ Φαβίλα ἐδράξατο ζωηρῶς τῆς χειρὸς του, θεωροῦσα τοῦτον δι' ἀπέλπιδος βλέμματος καὶ βραδέως τὴν κεφαλὴν κινούσα.

— Ὅχι, τῷ εἶπε, τίποτε δὲν γνωρίζεις. Γνωρίζεις ὅπως ὅλοι, ὅτι πρὸς ὅλους φαίνεται, ὅτι ἐπιδεικνύεται ἔξω εἶδες τὰ καταφερόμενά μοι κυττήματα, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθης νὰ καταμετρήσῃς ὁποῖας πληγὰς μοὶ ἐπροξένησεν.

— Ὡ! ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας διὰ συγκινημένης φωνῆς καὶ παρατηρῶν τὸ ἄλλοτε τοσοῦτον εὐθυμον καὶ νεαρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ἡδὴ δὲ μεμαραμένον, ὦ! βλέπω κάλλιστα πᾶν ὅτι ὑπέφερες.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἐκείνη διὰ τῆς αὐτῆς ἐπίσης χειρονομίας καὶ τοῦ αὐτοῦ βλέμματος, ὅλαι αἱ θλίψεις μοὶ δὲν ζωγραφίζονται ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, δὲν διηυλάκωσαν ὅλας τὰς παρειάς μου, ὅλα δὲ τὰ δάκρυά μου δὲν ἔφθασαν μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν ἵνα τοὺς σβέσωσιν. Ὡ! ἂν ἐκαστὴ βράσανός μου ἐγκατελίμπανε τὴν ῥυτίδα τῆς, ἂν ἕκαστος πόνος μου ἐρρήγνυε τὴν κραυγὴν τῆς, ἂν ἐκαστὴ θοῖξ τῆς κόμης μου κατέπιπτεν εἰς ἕκαστον ἀπελπισμόν μου, θὰ ἦμην φαλακρά, ἄφωνος, νεκρά.

Ὅταν δὲν δύναται τις νὰ παρηγορήσῃ πρέπει νὰ οἰκτείρῃ, δι' ὃ δάκρυ ἔπεσε τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Σπάφα καὶ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζων μόνον.

— Δυστυχῆς Φαβίλα!

— Ὡ! ἐξηκολούθησεν αὐτὴ μετὰ ζέσεως, θέλεις νὰ μὲ ἀκούσῃς; Πρέπει νὰ κλαύσω μαζί σου· πρὸ πολλοῦ κλαίω κατὰμόνος! διότι τώρα τοσοῦτον τὸν περιφρονῶ ὥστε δὲν θέλω νὰ κλαύσω ἐνώπιόν του.

— Ἀ! λέγε! ἀνέκραξεν ὁ Σπάφας, ὁμίλει, Φαβίλα, σὲ ἀκούω.

— Ἐ! λοιπόν! εἶπεν ἐκείνη πλησιάζουσα αὐτόν, ἄφ' οὗ ἀπέμαξε τὰ δάκρυά τῆς, ἀκουσόν μου. Πρώτην φορὰν ἐτρώθη καὶ κρύως ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ἐκυττάχθησαν κρυφίως ἀπ' ἐμοῦ· τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἦτο ἀστραποειδές, ἀλλ' ἐντὸς αὐτοῦ ἀνέγνωσα ὅλην μου τὴν συμφορὰν. Φαντάσου καταφυγὴν ἐν ᾧ ἀναπαύεται εὐπιστος ὁδοιπόρος, φωτιζόμενον αἶφνης ὑπὸ θυελλώδους λάμψεως, ἥτις τὸν κάμει νὰ ἰδῇ αὐτὸ ἀποτρόπαιον καὶ πλῆρες ἐρπετῶν, ἐν ᾧ τὸ ἐνόμιζεν ἡσυχον καὶ ἀσφαλές· τοιοῦτοτρόπως μ' ἐφάνη καὶ ὁ βίος μου, ὁ παρελθὼν καὶ ὁ μέλλων, ἐν ᾧ ἀνεπαυόμην μετὰ τοσαύτης ἐμπιστοσύνης. Μυρίαί φροντίδες, λησμονημέναι ἀπὸ τίνος ὑπὸ τοῦ Φαβιάνη καὶ τὰς ὁποίας ἀπέδιδον εἰς τὰς πολιτικὰς ἀρχολίας του, μοὶ ἐγένοντο ἰσάριθμα σημεῖα περὶ τῆς ἐγκαταλείψεώς του. Αἱ συχνότεραι ἀπουσίαι του, αἱ ἐκτὸς τῆς οἰκίας μακραὶ ἀγρυπνίαι του, καθ' ἃς ἔτρεμον διὰ τοὺς κινδύνους οὓς ἐφανταζό-

μην ὅτι ἡψήφει, πικραὶ πρὸς τὰς παρστάσεις μου ἀποκρίσεις, μυρία τέλος πράγματα, ὧν ἕκαστον μοὶ ἔμεινεν ἀσφαλές καὶ ἀσήμαντον, ἠνώθησαν καὶ ἐφωτίστησαν εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ἵνα μ' ἐμφορήσωσιν αἰφνιδίως φοβικῶδους πεποιθήσεως. Δὲν παρεσύρθη πολὺ ὑπὸ τοῦ ἄλλου ἐκεῖνου, ἀλλ' ἀπεφάσισα νὰ καταστρέψω αὐτὸ ἢ νὰ λάβω πληροτέραν περὶ τούτου πεποίθησιν. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὠμίλησα περὶ τούτου πρὸς τὸν Φαβιάνην, προσπαθῶντα νὰ μ' ἐξαπατήσῃ. Ὁφείλω νὰ τὸν δικαίωσω ὡς πρὸς τούτο, ὅτι προσεπάθησε νὰ τὸ πράξῃ μετὰ πεποιθήσεως, καὶ ἂν δύνασαι νὰ φαντασθῇς ψυχὴν ἀνδρὸς οἷος ὁ Φαβιάνης, προσεπάθησε μετ' ἔρωτος.

Ὁ Σπάφας ἐθεώρησεν ἐκπληκτὸς τὴν Φαβίλαν, ἐν τῷ βλέμματί του δὲ ὑπῆρχε προσδοκία τῆς καὶ φρίκης. Ἡ Φαβίλα ἐνόησε τούτο καὶ τῷ εἶπε πικρῶς.

— Ὡ! δὲν εἰν' ἀληθές ὅτι ὁ λόγος οὗτος σοὶ φαίνεται παραδόξος καὶ τρελλός; Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθέστατος. Δὲν θὰ σοὶ δώσω τὴν ἐξηγήσιν τούτου, μετ' ὀλίγον θὰ τὴν ἐννοήσῃς. Σοὶ ἔλεγον ὅτι προσεπάθησε νὰ μ' ἐξαπατήσῃ, βεβαίως δὲ εἶχε πολὺ θάρρος διότι ὠμίλησε περὶ τῆς κομῆσεως διὰ τῶν προσβλητικωτέρων σκωμμάτων. Εἶπεν ὅτι ἦτο ἄξιός καταφρονήσεως ἂν συνέβαινε τὸ τοιοῦτον καὶ ἐκηλίδωσε διὰ τοῦ βορβόρου τὸ ἀπόκρυφον τῆς ψυχῆς του εἰδωλόν. Ἀμφέβαλον περὶ τῶν ὑπονοίων μου, βραδυτέρον δέ, ἐν ὅσῳ ἦτο πλησίον μου, δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω ὑποπτόν τι πρὸς αὐτόν, ὅτε ὅμως ἐξήρχετο τὸ πνεῦμα μου προσεκκολλᾶτο ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἠκολούθουν κατὰ βῆμα, τὸν ἔβλεπον ἀναχωροῦντα ἀμέριμνον τῆς οἰκίας, εἶτα ταχύνοντα τὸ βῆμα ὅτε δὲν τὸν διέκρινον πλέον. Τὸν ἔβλεπον διὰ τῆς φαντασίας μου εἰσερχόμενον εἰς οἰκίαν ἔνθα ἡ ἀφίξις του ἐθεωρεῖτο τοσοῦτον κοινὴ ὥστε οὐδὲ προσεῖχον κἄν πλέον. Μαζί του διηρχόμην τὰ δωμάτια, μαζί του εἰσερχόμην εἰς τὸ τιμωνίόν τῆς, ἔνθα ἔβλεπον τὴν κόμησάν, ὑποδεχομένην αὐτόν διὰ μειδίαματος, ἤκουον τῆς συνεντεύξεώς των, κατεσκόπευον τὰς χειρονομίας των, ἤσθον ἡσυχῶν παλλούσας τὰς καρδίας των καὶ τὰς ἐπιθυμίας των, ἐνούμενα τὰ φιλήματά των· ἡ ζηλοτυπία μανιώδης με ἀπεπλάνα, ἡγειρόμην, ἐκραύγαζον, ἐλάμβανον ἐγχειρίδιον, εἶτα ἡ θύρα μου ἠνοίγετο καὶ ἐφαινετο ὁ Ζαφρινὸς προστρέχων εἰς τὰς κραυγὰς μου καὶ ὅστις μ' ἐκράτει ἀσθμαίνουσαν καὶ καταπεποιημένην ἐκ τῆς ὀπτασίας ἐκείνης. Ἡ ἀλήθεια δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦτο φρικωδεστέρα, ἡθέλησα αὐτὴν καὶ τὴν ἀνεκάλυψα. Ἠρεύνησα τὰ ἔγγραφα τοῦ συζύγου μου, περιέμενον νὰ κοιμηθῇ ἵνα ἐρευνήσω τὰ ἐνδύματά του, ἔθραυσα κλεῖθρα, ἔκαμα ἀντικλεῖδια καὶ τέλος εὗρον μίαν ἀλληλογραφίαν.

Ὁ Σπάφας ἐποίησε κίνημα.

— Ἀκουσον, ἀκουσον, ἀνέκραξε ταχέως ἡ Φαβίλα. Ὅτε τὴν ἐσπέραν ἐπαυήθη τὸν περιέμενα. Εἶχον ἐκθέσῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου μου τὰς ἀποδείξεις τοῦ ἐγκλήματός του μίαν πρὸς μίαν ἐπὶ ἐκά-

στης ἑδρας, ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἐπὶ τῶν τραπέζων, πανταχοῦ ἀνὰ μίαν ἐπιστολὴν ἀνοικτήν. Ὁ ὑπέθετέ τις ὅτι ἦτο παιδικόν τι παιγνίδιον. Εἰσῆλθε, διὰ μ' ἀποθέσῃ δὲ τὸν πλὸν του παρεμέρισε μίαν ἐπιστολὴν χωρὶς νὰ προσέξῃ, διὰ νὰ καθήσῃ ὅμως ἔλαβε μίαν καὶ τὴν ἐκύτταξε. Τὴν ἀνεγνώρισε, παρρηθὺς δὲ παρετήρησεν ὅλας ἐκεῖνας τὰς διεσκορπισμένας πέριξ αὐτοῦ ἐπιστολάς. Μίαν πρὸς μίαν ἐδράξατο αὐτῶν καὶ πανταχοῦ ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τῆς κομῆσεως. Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη, ἔπειτα ἐγένετο κάτωχρος ἐξ ὀργῆς καὶ ὕστερον μανιώδης. Ἐσύναξεν λυσσώδης ὅλας τὰς διεσκορπισμένας ἐκεῖνας ἐπιστολάς σιωπῶν. Ἐγὼ τὰς ἐδεικνυν καὶ τὰς ἐρρίπτον διὰ τῶν ποδῶν μου πρὸς αὐτόν, καὶ ἐκεῖνος ἐσιώπα ἀκόμη. Ἡσθάνομην ἐμαυτὴν εὐτυχὴ διὰ τὴν ἐκδίκησίν μου, ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τὴν μεγίστην τοῦ Φαβιάνη στενοχωρίαν.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ ταύτης. Μὲ τοσαύτας προφανεῖς ἀποδείξεις εἶχον θέσῃ πρόσκομμα εἰς ψυδός τι, δι' ὃ δὲν προσεπάθησε νὰ μὲ ἀπατήσῃ, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ καλύψῃ πλέον εἰς ἐμὲ τὸ ἐγκλήματόν μου, τὸ ὡμολόγησεν αὐθαδῶς εἰπὼν μοι ὅτι ἡγάπα τὴν κόμησάν καὶ ἐκαυχῆθη διὰ τοῦτο, μοὶ ὡμολόγησε τὴν εὐτυχίαν του, τὴν μόνην εὐτυχίαν ἣν κατὰ τὸν βίον του ἡσθάνθη, μοὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ὠραία, μεθυστική, ἀγνή, μοὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ἀγνή! ὦ! τότε πλέον ἡσθάνθη τὸ ὀλέθριον ἄλγος μου. Ὡ! ἀντὶ πόσου, ἐγὼ ἡ τόσον ὑπερήφανος πρὸ ὀλίγου διὰ τὴν νικηφόρον κατηγορίαν μου, θὰ ἐπλήρωνά τότε διὰ τοῦ αἵματός μου ἐν ψεύδος, μίαν ἀπάτην! Ὡ! ἂν ἤθελε μ' εἶπῃ, ἐνώπιον τῆς ἀναταγωνίστου ἐκείνης ἀποδείξεως, ὅτι ἦτο ψευδές, ἂν ἤθελε μοὶ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο φῶς ἦτο σκότος, δὲν θὰ τὸν ἐπίστευον βεβαίως, ἀλλὰ θὰ τὸν ἡγαρήστον γονυπετής. Ἐκαστος τῶν ψευδῶν λόγων του θὰ μοὶ ἐφαίνετο διαβεβαίωσις ὅτι ὑπελόγιζε τὴν λύπην μου, ἂν οὐχὶ τὸν ἔρωτά μου, διὰ κατὶ ἐντὸς τῆς καρδίας του. Ἀλλὰ τίποτε, τίποτε! Τὸν ὤθησα ἐντὸς τῆς στενωποῦ ἐκείνης, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐξῆλθε ταύτης καταπατήσας τὴν καρδίαν μου, διὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ δὲ διὰ τὴν βλάσανον τὴν ὁποίαν ἡ ματαιὰ ἐκδίκησίς μου τῷ εἶχε πρὸς στιγμὴν ἐπιβάλλῃ, μοὶ ἐδιηγῆθη τὸν ἔρωτά του, τοὺς φόβους του, τὰς ἐλπίδας του καὶ τὰς παραφοράς του ἐπὶ τέλους προσέπεσα εἰς τοὺς πόδας του ζητοῦσα χάριν, κραυγάζουσα πρὸς αὐτόν ὅτι ἀπέθνησκον. Τότε ἐσιώπησεν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρξατο πάλιν φανερά, τὴν ὁποίαν ἀγρώχως ἀπεδέχθη ἐκεῖνος. Ἐν μόνον ὄπλον εἶχον ἵνα τῷ ἀνταποδίδω τὰς πληγὰς δι' ὧν με κατεσπάραζε, τὸ νὰ ὑβρίζω τὴν κόμησάν. Ὅταν μοὶ ὁμίλει περὶ τοῦ πρὸς ἐκείνην ἔρωτός του, ἐνέπαιζον τὸ εἰδωλόν του, ἐπενόουν σκληροτάτας λέξεις, τῷ ἀπηριθμοῦν τοὺς ἐραστάς, οἵτινες τὴν εἶχον καταλίπη πρὸ αὐτοῦ, ἐκεῖνους οἵτινες τὴν εἶχον περιφρονῆσιν, καὶ τὸν ἐξηυτέλιζον διότι ἦτο ὁ χλευαζόμενος δούλος ἐταίρας, ἡ ὁποία οὐ-

δὲν ἄλλο ἦτο πλέον εἰ μὴ τὸ σκύβαλον τῶν συναναστροφῶν. Τότε ὁλόκληρος ἡ υπερηφανία του ἐφρίκτα ἐντός του, τότε μοὶ ἀπεκρίνετο δι' αὐθαδῶν ἐπαίνων αὐτῆς καὶ ἀτίμου πρὸς ἐμὲ περιφρονήσεως, καὶ ἡ πάλῃ αὕτη διεξήγετο πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν, τίς νὰ πλήξῃ καίριως τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ συλλογίζεται ἵνα υπερασπισθῇ ἑαυτὸν. Ἐπὶ τέλους κατεβλήθη. Στιγμὰς τινὰς μόνον εἶχον διὰ νὰ τὸν βλέπω ὅτε ἐξ ἀνάγκης ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, κατὰ τὸν ἐπίλοιπον δὲ καιρὸν ἔτρεχεν ἵνα λησμονήσῃ τοὺς ὀνειδισμοὺς μου εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομῆσεως. Διέκειτο ἐχθρικῶς πρὸς ἐμὲ ἡ ὁποία ἔμενον μόνῃ, κλαίονσα ἐνίοτε τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ τὸ θράσος μου. Τότε, Σπάφρα, κατεμέτρησα, πᾶν ὅτι ἔχασα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τῷ ἀπεκάλυψα ὅτι ἤξευρα ὅτι μ' ἀπατά.

— Ὡ! ἀνέκραζεν ὁ Σπάφρας, διὰ τί νὰ μὴ ἤμην ἐδῶ, πλησίον σου! Ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς σου, τοῦ εὐεργέτου μου, θὰ σ' ἐπροστάτευον, Φιαβίλα, καὶ θὰ σ' ἔσωζα.

— Ἀτυχῇ Σπάφρα! ἐξηκολούθησεν ἡ Φιαβίλα διὰ τόνον σημαίνοντος ὅτι δὲν ἐνοήθη, θὰ μ' ἐπροστάτευες! ἐναντίον τίτος; Ἐναντίον μου, διότι ἐγὼ ἐπεζήτην τὰς ἐριδας, ἐγὼ ἐξήπτων τὴν πάλῃ! Ἐκεῖνος εὐχαρίστως ἐπώπα, θὰ μὲ ἄφινε δὲ ν' ἀποθάνω ἀνέτως ἂν ἤθελον, ἀλλ' ἐγὼ ἤθελον ν' ἀποθάνω διὰ τῆς χειρὸς του καὶ διὰ τοῦτο ἠρέθιζον αὐτὸν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ἀλλ' ὁ ἀνάνδρος δὲν τὸ ἔπραξεν, ἐπρωτίμῃσε νὰ μὲ σύρῃ βραδέως εἰς τὴν ἀτμίαν ἐντός τῆς ὁποίας ζῇ τῶρα, εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν ἐντός τοῦ ὁποίου ῥίπτει τὸ ὄνομά του ὅπου φέρω. Μίαν ἡμέραν ἤμην προσκεκλημένη εἰς τινὰ χορὸν πρὸ πολλοῦ εἶχον λησμονήσῃ καὶ τὴν ιδεάν τῶν διασκεδάσεων, κατ' ἐκείνην ὁμῶς τὴν ἡμέραν ἔλαβον τὴν πρόσκλησιν μετὰ χαρᾶς, ἐλπίζονσα νὰ ἐκδικηθῶ καὶ ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ εὐρίσκετο καὶ ἡ κόμησσις. Ἐφραντάσθην τὴν στενοχωρίαν τοῦ Φαβιάνου καὶ τὰς περιποιήσεις τὰς ὁποίας ἡ ἐθιμοτυπία θὰ τὸν ἠνάγκαζεν ἵνα μοὶ παράσχῃ. Ὡ! ὁ θρίαμβός μου ὑπῆρξε τέλειος, ἀλλ' ὅχι καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἤλπισα. Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν συνοδευμένη ὑπὸ τῆς λαίδης Λάουτον, μητρός τοῦ σίρ Ἐρρίκου, καὶ ἡ εἰσόδός μου προύξενε γενικὴν κίνησιν καὶ συμπαθητικὴν ἐκπληξιν πρὸς τοὺς γνωστούς μου. Ὁ Φαβιάνος εὐρίσκειτο πλησίον τῆς κομῆσεως Πάλλα, εἰς τὴν θέαν μου δὲ ὡχρίασεν ἐκ λύσεως καὶ προχωρήσας πρὸς με ἠθέλησεν νὰ μὲ ἀποδιώξῃ, ἀλλ' ἡ λαίδη Λάουτον τὸν ἐθεώρησεν ἀσκαρδαμυκτὴ καὶ παρήλθεν ἐνώπιόν του χωρὶς νὰ τὸν χαίρειται. Τότε ἤρξατο καταχθονία καὶ λαμπρὰ πάλῃ, τῆς ὁποίας αὐτὸς καὶ ἐγὼ ὑπῆρχαμεν μάρτυρες μόνον. Ὁλόκληρος ἡ εὐγενὴς νεολαία, ἡ εὐρισκομένη ἐν τῷ χορῷ, καὶ τὴν εὐχαριστῶ ἐπὶ τούτῳ ἂν καὶ μὲ ἀπώλεσεν, ὁλόκληρος διεμαρτυρήθη, διὰ τῆς πρὸς ἐμὲ ἐνδείξεως σεβασμοῦ, κατὰ τῆς διαγωγῆς τοῦ συζύγου μου. Οὐδέποτε τοσούτη προθυμία μὲ περιεκύκλωσεν, οὐδέ-

ποτε δὲ πλειότερα ἐγκατάλειψις ἐγένετο ἀναφανδὸν πρὸς γυναῖκα, ὅσον πρὸς τὴν κόμησσαν. Πρὸς ἐμὲ, περιποιήσεις, προσκλήσεις καὶ προθυμία, πρὸς αὐτὴν δὲ καταφρόνησις, αὐθαδῆ βλέμματα καὶ κακολογίαι. Ἄ! θὰ ὑπέφερεν αὕτη σκληρῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὡσαύτως, ὅστις διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ προσεπᾶθει νὰ ἐρίσῃ μὲ τινὰ, ἀλλ' οὐδεὶς προσεῖχε χάριν ἐμοῦ. Μ' ὅλα ταῦτα κατὰ βάθος ἐθλίβην διότι εἶδον ὅτι συνέτριψα καὶ τὸν τελευταῖον δεσμὸν ὅστις ἠδύνατο νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ πρὸς ἐμὲ, τὸν σεβασμὸν τοῦ κόσμου. Πληγῆς τοιοῦτοτρόπος εἰς τὴν υπερηφανίαν του ἐκ τῆς πανδημίου ἐκείνης ἀποδοκιμασίας, ἔπραξεν ἀπέναντι αὐτῶν ὅ,τι μόνον πρὸς ἐμὲ εἶχε τολμήσῃ νὰ πράξῃ. ἔμεινε δὴλα δὴ πλησίον τῆς κομῆσεως, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ τὴν καταλίπῃ. Τῇ ὁμίλει περιπαθῶς χαμηλοφώνως καὶ ἀδιακόπως, μ' ἐθεώρησε ψυχρῶς καὶ ἀνευ ὀργῆς, μ' ἔδειξε πρὸς αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου γελῶν, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ μὲ προσέβλεπεν ὥστε αὐθαδῶς μ' ἐκύτταξε διὰ τῶν διόπτρων του καὶ ἔσχε τὴν ἀτιμίαν νὰ τῇ εἴπῃ μυκτηριστικῶς: «Ἐλα, ὡμολόγησον ὅτι εἶναι ὑποφερτὴ ἀκόμη!» Ἀπαντες ὅσοι εὐρίσκοντο πλησίον μου τὸ ἤκουσαν καὶ πλείστοι ἠυχήθησαν πρὸς στιγμὴν νὰ μὴ ἦτο σύζυγός μου. Ὁ σίρ Ἐρρίκος μὲ εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως: «Ὡ! ἐὰν ἤμην ἀδελφός σας!» Ἀλλὰ δὲν εἶχον οὔτε ἀδελφόν, οὔτε πατέρα, οὔτε κἀνένα ὅστις θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν ὑβρίζοντά με: Εἶσαι ἀνάνδρος!

... Ἐγὼ λοιπὸν ὑπέφερα κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον, κατὰ τὸν θρίαμβον τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον ὅτι μοὶ ἔκαμον. Διὰ νὰ συντάμω τὴν βάσανον ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου, κατὰ τὴν νέαν δὲ ταύτην βάσανον ἐκέρδησα τὴν ἐλπίδα νέας ἐξηγήσεως. Πρὸ πολλοῦ αἱ ἐριδὲς μας περιεστρέφοντο πάντοτε περὶ τοῦ ἔρωτός του τῶν μομφῶν του, τῶν ἐπαίνων του καὶ τῶν πρὸς ἐκείνην ὑβρεῶν μου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐμέλλαμεν νὰ θαδίσωμεν ἄλλην ὁδόν, τὴν περιφρόνησιν δὴλα δὴ τοῦ κόσμου πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν μομφὴν τὴν ὁποίαν κατὰ πρόσωπον τῷ ἔρριψαν, ἡλπιζόν δὲ ὅτι κἄπως θὰ ὠφελοῦμην ἐκ ταύτης. Περιέμενα τὸν Φαβιάνον, ἀλλ' ἡ ὥρα παρήλθε καὶ αὐτὸς δὲν ἦλθεν. Ὑπελόγισα τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ, τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν κόμησσαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ τὸν χρόνον διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἦσαν τρεῖς καὶ ἐγὼ περιέμενον ὑπομονητικῶς. Τέσσαρες ἤχησαν καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψῃ καὶ ἔλαβα ἀκόμη ὑπομονήν. Εἶπον ὅτι κακῶς ὑπελόγισα τὰς στιγμὰς καὶ ἔδωκα μίαν ὥραν περιπλέον εἰς τὴν ἀναμονὴν τῆς ἀμαξίας του, εἰς τὴν βραδύτητα τῶν ἵππων, εἰς συμβεβηκότας τι... εἰς ἐμὲ καὶ ἐγὼ; Ἀλλὰ κατὰ τὰς πέντε εἶπον ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον. Ἀλλ' αἱ πέντε ἦλθον καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐφάνη. Τότε ἐξεπλάγην. Μετὰ τὰς πέντε ἦλθον αἱ πέντε καὶ ἡμίσεια, ἔπειτα ἕξ, ἕξ καὶ τέταρτον, ἕξ καὶ ἡμίσεια, ἡ προσδοκία μου προσεκολλᾶτο

εἰς ἕκαστον βῆμα τοῦ ὁροδείκτου καὶ ἡμὴν παρὰφρων σχεδόν. Ἄν τις μ' ἠρώτα ἂν ἐπίστευον ὅτι ὁ Φαβιάνος ἦτο ἐραστὴς τῆς Ὁκταβίας, θὰ ἐγέλων διὰ τὸ ἀνόητον τῆς ἐρωτήσεως, διότι ἤμην βεβαιότατη ἀφ' οὗ αὐτὸς μοὶ τὸ εἶπεν. Ἐ! λοιπόν! ὅτε ἡ νύξ ἐκείνη παρήλθεν ὁλόκληρος χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ἐπανέλθῃ, ἡ πεποίθησις αὕτη μ' ἐπληξεν καίριως ὡς νέα εἰδησις, ὡς ἀπροσδόκητος, ὥσει ἀγρία τοῦ Φαβιάνου ἐκδίκης. Ἐπὶ τοσοῦτον ὑπέφερα ὥστε ἀμφέβαλον ἂν ἤμην ἀξία ταύτης, ὥστε κατηγόρησα ἑμαυτὴν ὅτι εἴλωσα τὸν νέον τοῦτον ἀπελπισμὸν ἵνα τὸν ἀψηφίσω. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑπέκυψα... Ἐκεῖνος ἐπανῆλθε τὴν ἡμέραν ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδον, ἐπανῆλθε τὴν ἐσπέραν ἀλλὰ δὲν τῷ ὁμίλησα. Ἦμην καταπεπονημένη ἀπολωλυτα. Ἀνέμενον τὸν θάνατον καὶ τὸν ἀναμένω ἀκόμη.

... Ἐν τούτοις εἰς τὴν βαθεῖαν ταύτην ὑποταγὴν μου ἠνώθησαν καὶ ἄλλαι λύπαι, αἱ τοῦ πρώτου ἐξευτελισμοῦ τῆς πενίας, ὅτε ἡ ὕβρις τῶν δανειστῶν μὲ προσέβαλον, ἐμὲ τὴν ἐγκαταλειμένην, ἐν ᾧ αὐτὸς ἔρριπτεν ἐν ἀσωτίαις καὶ ὀργαῖς τοὺς τελευταίους τῆς ζωῆς μας πόρους, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐχρειάσθη ν' ἀρχίσωμεν, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ζήσωμεν, τὴν ἐπαίσχυντον ἀπογύμνωσιν, ἥς τὰ ἔχην βλέπεις περὶ ἐμοῦ. Ἀπαξ ἡ δις ἀκόμη, προσέβαλον τὸν Φαβιάνον διὰ τῶν νέων τούτων ὅπλων· δὲν τῷ ἐλαλησα περὶ ἑμαυτῆς ἀλλ' ἐναντίον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ δὲν εἰσήκουσε διότι ἡ φωνή μου ἦτο ἡ κραυγὴ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως ἣν μανιωδῶς ἀπέκρουεν, ἄλλως τε ὁ ἱλιγγος τὸν συνεκράτει ἀπὸ τοῦδε καὶ ἡ παραφροσύνη τὸν κατέβαλε. Τώρα, ὅτε ὁ ἀπελπισμὸς μὲ κατέστησε γαλήνιον, τὸν θεωρῶ καὶ μοὶ κινεῖ τὸν οἶκτον. Εἶναι ἐστιγματισμένος ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του. Τρέχει μανιωδῆς ἐνώπιόν του καὶ δὲν τολμᾷ νὰ μείνῃ μόνος· δὲν ἔχει πλέον οὔτε υπερηφανίαν, οὔτε χάριν, οὔτε κομψότητα, ἀλλ' εἶναι ἐξηυτελισμένος. Ἀγνοῶ ἂν ἡ γυνὴ ἐκείνη τὸν ἀγαπᾷ, ἐγὼ ὁμῶς τοιοῦτον δὲν θὰ τὸν ἠγάπων. Φαντάσθητι ὅτι κατήντησε νὰ ὀργιάζῃ τὴν νύκτα μὲ συρφετὸν διασήμεων ἀκολάστων, φαντάσθητι ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον φωνασκοῦσιν ὥστε ἐξεγείρουσιν ὅλους τοὺς γείτοντας. Ἐδῶ πλησιέστατα συμβαίνουν τὰ ἀηδὴ ταῦτα συμποσία, τὸ δὲ παράθυρόν μου εἶναι ἀνωθεν τῆς ὁδοῦ ἥτις ἀγεί ἐκ τοῦ ὀχετοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομῆσεως. Μίαν μόνον νύκτα ὁ Φαβιάνος ἀνέμιχθη εἰς τὰς κομπαστικὰς ὁμιλίας των, διότι συνήθως διήρχετο σιωπηλός. Εὐρισκόμεν ἐν τῷ παράθυρόν μου καὶ τοὺς ἤκουσα ἐρχομένους ἐν καρχασμοῖς. Ὁλη ἡ λύσσα μου ἐξηγέρθη καὶ ἐσκέφθην νὰ τοὺς προσβάλω, νὰ σταματήσω τὴν εὐθυμίαν των διὰ τινος ἀπροσδοκήτου συμβάντος. Ἐσκέφθην νὰ τοὺς ῥίψω ἐπιπλὸν τι κατ' ἐπάνω των, καὶ αἰφνης ἐσκέφθην τρομερὸν τι, τὸ νὰ καταπέσω αὐτοκτονοῦσα ἐμπροσθέν των. Ὑπεχώρησα εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου καὶ περιέ-

μεινα ἵνα πλησιάσωσι. Τότε ὤρμησα ! . . . ἀλλὰ σιδηρὰ χεὶρ μ' ἐσταμάτησεν. Ἦτο ὁ Ζαχαρίας, ὁ ὁποῖος ἐν ἀγνοίᾳ μου μ' ἐπετῆρει ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, αὐτὸς δὲ ὑπῆρξεν ὁ ἐσχατος τῆς λύπης μου ἀγών. Ἐκτοτε ἐξασθενίζω καθ' ἐκάστην, καὶ δὲν ἔχω πλέον τὸ θάρρος ν' αὐτοκτονήσω, ἀλλὰ βλέπω τὴν πενίαν καὶ τὴν πείναν αἵτινες μὲ ἀποτελεῖνουν. Ἰδοὺ ἡ ἐλπίς μου καὶ ὁ βίος μου, ἰδοὺ τί δὲν ἐγνώριζες.

Ὁ Σπάφας ἐπὶ πολὺ διέμεινε σιωπηλὸς μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην. Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε νὰ εἴπητι πρὸς τὴν Φιαβίλαν καὶ ὅτι δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ εἴπη. Μὴ ἦτο ὁμολογία ἔρωτος ἐπὶ πολὺ καταπνιγείσα ; Ὁχι, ἀναμφιδόλως, διότι ὁ ἔρωσις δὲν παρηγορεῖ τὸν ἔρωτα ὅτε ὁ ἀπελπισμὸς φθάνει εἰς τοιοῦτον βαθμόν. Ἐνίοτε εἶν' ἐκδίκησις, ἀλλὰ πρὸς τὴν Φιαβίλαν θὰ ἦτο ὕβρις. Ὅθεν ὁ Σπάφας ἐσιώπα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, κατισχύσας ἐαυτοῦ, εἶπε πρὸς τὴν μαρκησίαν.

— Καὶ ἐγὼ ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω, ἔχω τρομερὰ ἀπόκρυφα νὰ σοὶ εἴπω.

— Σὲ ἀκούω λοιπὸν καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ἡ Φιαβίλα, λέγε.

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Σπάφας θεωρῶν περίεξ αὐτοῦ, ἐδῶ, δὲν δύναμαι.

— ὦ ! εἰμεθα μόνοι, ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία πικρῶς μειδιῶσα. Ἀπουσιάζει ὅπως πάντοτε.

— Δὲν φοβοῦμαι τὰ ὧτα αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας, ἀλλὰ πρέπει νὰ τηρήσω τὸν ὅρκον μου. Οἱ λόγοι τοὺς ὁποῖους θὰ σοὶ εἴπω δὲν εἶναι ἰδιοί μου, ἀλλὰ μοὶ τοὺς ὑπηγόρευσαν μετὰ προσοχῆς καὶ μοὶ ἐσημείωσαν τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον, ὅπου ὀφείλω νὰ σοὶ τοὺς ἐπαναλάβω.

— Τί ἐννοεῖς ! ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ ἐπιστήμου καὶ μελαγχολικοῦ τόνου τοῦ Σπάφα.

— Εἰπέ μοι, Φιαβίλα, προσέθηκεν οὖτος, μήπως γνωρίζεις πλησίον τῶν Παρισίων ἐκτεταμένον τι μέρος εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἔλθης νὰ μ' εὕρῃς μόνη ὅταν νυκτώσῃ ;

— Διὰ νὰ κάμω τί ; Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

— Διὰ νὰ μ' ἀκούσης μόνον, εἶπεν ὁ Σπάφας.

Ἡ Φιαβίλα τὸν ἐθεώρησεν ἐναγωνίως, διότι τὸ πρόσωπον τοῦ Σπάφα ἐγένετο ὡχρὸν καὶ συγκεκριμένον ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἤθελε νὰ ἀναγνώσῃ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ μυστικόν του, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν. Αὕτη ἐδράξατο τῶν χειρῶν του καὶ τῷ εἶπε μετὰ τρόμου.

— Σπάφας, μοὶ προξενεῖς φόβον ! Νέα δυστυχία πάλιν, αἶ ! νέα δυστυχία ; Ἐλα, ἔσο ἀνὴρ, συλλογίσθητι ἂν ἡ νέα αὕτη δυστυχία εἶναι ἀναγκαία, λυπήσου με, ἂν δύνασαι. Εἰπέ μοι ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἀκούσω.

Ὁ Ἰταλὸς ἐσιώπα, ἀλλ' ἔτρεμεν ὥσει παῖδιον, ἔχων καταβεβησμένους τοὺς ὀφθαλμούς ὑπὸ τὸ ὄμμα τῆς Φιαβίλας.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ πατρός μου, τοῦ εὐεργέτου σου, εἶπεν αὕτη τρομάξασα ἐκ

τῆς ταραχῆς τοῦ Σπάφα, ἐν ὀνόματι τοῦ πατρός μου, εἰπέ μοι ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ ἔλθω εἰς τὸ μέρος ὅπου μὲ καλεῖς ;

Τὸ ὑπὸ τῆς μαρκησίας ἐπικαλεσθὲν ὄνομα ὑπερίσχυσε ὧλον, ὡς καὶ ἐκείνη ὑπέθετε. Τὸ πρόσωπον τοῦ Σπάφα ἐφάνη συγκεκριμένον, ἐγερθεὶς δὲ ἀπεκρίθη διὰ τεθλιμμένης καὶ εὐσταθοῦς φωνῆς.

— Κόρη τοῦ Παλλίκου, ὀφείλεις νὰ ἔλθῃς ὅπου σὲ καλῶ.

Ἡ μαρκησία ἔκυψε τὴν κεφαλὴν. Ἀφ' οὗ ἐξελέξαντο μέρος συνεντευξέως ἀπεχωρίσθησαν.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ὁ Σπάφας ἀνέμενεν εἰς τὸ μέσον τοῦ πεδίου τοῦ Ἀρεως. Ἐθεώρει τὸν ὁμιχλώδη οὐρανόν, φωτιζόμενον ἐνίοτε ἀσθενῶς ὑπὸ ὠχρῶν ἀστέρων τῆδε κἀκεῖσε, ἤκουε τὸ μακρυνὸν κύλημα τῶν ἀμαξῶν, ἃς φωνὰς τῶν ἀμαξηλατῶν, ὧλον τὸν συνεχῆ ἐκείνων θόρυβον ὅστις ταράσσει τὴν μεγαλούπολιν.

Ἐξεπλήττετο ἐκ τῆς τύχης ταύτης καὶ ἀνεμιμνήσκετο ἀναμφιδόλως τῆς σιγῆς τῆς Νεαπόλεως, ἐνθα ἀκούεται ἡ αὐρα καὶ τὰ κηλᾶδμα τῶν πτηνῶν. Ἰσως παρωμοιάζε τὴν νύκτα ταύτην τῶν Παρισίων πρὸς τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς Νεαπόλεως καθ' ἣν ἐπίσης περιέμενε καὶ ἐπηγρύπνει, ἐν Νεαπόλει μὲν πρὸς σωτηρίαν, ἐν Παρισίοις δὲ πρὸς τί ; Γυνή τις πλησιάζει, εἶναι ἡ Φιαβίλα. Ὅτε αὕτη ἐπλησίασε τὸν Σπάφον, ἔστη, οὗτος δὲ διέμεινεν ἀκίνητος χωρὶς νὰ τείνῃ πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ τὴν οἰκτείρῃ ὅτι ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ τοιοῦτοτρόπως, χωρὶς νὰ αἰτήσῃ συγγνώμην. Τοῦτο δὲ διότι ὁ Σπάφας ἐν τῇ ψυχῇ του εὗρεν ἀκριβῶς μόνον τὴν δύναμιν ἵνα προφέρῃ τοὺς ὑπαγορευθέντας αὐτῷ λόγους, διότι ἐνόει ὅτι δὲν ὄφειλε ν' ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην νὰ τὸν πλησιάσῃ δι' οὐδενὸς σημείου ἀγάπης ἢ οἰκτου, ἐπειδὴ ἐκινδύνευε τότε ν' ἀπολέσῃ ἀπασαν τὴν ἀπόφασίν του.

Δὲν ἐχαίρειται, ἀλλ' οὐδ' ἤγγισε τὴν Φιαβίλαν καὶ ἀφῆκε μετὰ τῶν ἀλλήλων φοβεράν ἐπιστημότητα, δίκην ὑπερασπίσεως ἐαυτοῦ. Ἡ Φιαβίλα ὡσαύτως ἐφαίνετο καταλιπούσα τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὰ δάκρυά της, καὶ εἶχεν ἀναλάβῃ ὅσον θάρρος τῇ ἀπέμενε κατὰ τῆς δυστυχίας. Ἡ συνέντευξις αὕτη ὁμοιάζε πρὸς μάχην, ὁ δὲ μάλλον ἀνίσχυρος ἐκ τῶν δύο Σπάφας ἔσπευσε νὰ προσβάλῃ.

— Φιαβίλα, τῇ εἶπεν, ἐνθυμεῖσαι ὧλους τοὺς ὅρκους τοὺς ὁποῖους ὠρκίσθης ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία, ὠρκίστην ἐνώπιον τοῦ Κυρίου νὰ μείνω πιστὴ πρὸς τὸν σύζυγόν μου, τὸ ὠρκίστην καὶ ἐτήρησα τὸν ὅρκον μου.

— Ὅα τηρήσης καὶ τὸν ἄλλον ἐπίσης θρησκευτικῶς, ὅπως καὶ αὐτόν ; ἠρώτησεν ὁ Σπάφας.

— Ποῖον ἄλλον ; ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα, ποῖον ἄλλον λοιπὸν ὅρκον ἔχω νὰ τηρήσω ;

— Ἐλθόντων σου λοιπὸν τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως ; εἶπεν ὑποκώφως ὁ Σπάφας.

— Τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως ; . . . ἐπανελάβε βραδέως ἡ μαρκησία προσπα-

θοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ ὅ,τι ἔθαψεν ἐν τῇ μνήμῃ της ὡς κενὸν λόγον, ὡς ἀδύνατον ὑποχρέωσιν, τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως ; ἐπανελάβε, ἐν ᾧ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρξατο ν' ἀναπολῇ τὰ συμβεβηκότα τῆς νυκτὸς ἐκείνης.

— Ναί, προσέθηκεν ὁ Σπάφας, τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως, ἐνθα ὠρκίσθης ὅτι θὰ τηρήσης πιστῶς τὸ ἀπόκρυφον τῶν καρβονάρων.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ἡ Φιαβίλα, καὶ τὸν ὅρκον τοῦτον ἐτήρησα ὅπως καὶ τὸν ἄλλον.

Ἐπεται τὸ τέλος.

*** Β.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Λοιπὸν ! Λοιπὸν ! τί συμβαίνει ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Πιστοὶ καθολικοὶ φίζουσι πρὸς ἀλλήλους ! Τί κακὸν πρᾶδειγμα !

— Εὐπατρίδα μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, χωρὶς νὰ δεῖξῃ, ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν Ἑρρίκον, ἐπιπληξάτε τὸν αἵτιον· αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος φλυαρεῖ, ἵνα οἱ διαβᾶται ὑπογραφῶνται, καί, ἀφοῦ ὑπογραφῶσι, φλυαρεῖ περισσώτερον.

Ἡ προσοχὴ τοῦ Λακουριέρου περισπᾶσθη ὑπὸ νέων προσερχομένων, τῶν ὁποίων τὸ πλῆθος ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ καταστήματος τοῦ φανατικοῦ ξενοδόχου τὸν Σχικῶ, τὸν βασιλέα καὶ τοὺς εὐνοουμένους του, οἵτινες εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου θύρας, ὁποῦθεν ἐδέσποζον, διὰ τοῦ βλέμματός, τοῦ συνόλου τῆς συναθροίσεως.

— Ὅποια ζωηρότης ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· πόσον ὠφελεῖται ἀπόψε ἡ θρησκεία εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀγχιθῆς πρωτευούσης μου !

— Ναί, Μεγαλειότατε· βλαπτονται ὁμῶς οἱ αἰρετικοί, μετὰ τῶν ὁποίων καταλέγουσι τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Παρατηρήσατε ἀριστερᾶ, ἐκεῖ τί βλέπετε ;

— Ἀ ! ᾶ ! τὸ πλατὺ πρόσωπον τοῦ κυρίου δὲ Μεγῆν καὶ τὸ ὀξὺ ῥύγχος τοῦ καρδινάλιου.

— Σοὺτ, Μεγαλειότατε, διότι παίζομεν ἀσφαλὲς παιγνίδιον, ἐὰν γινώσκωμεν ποῦ εἶναι οἱ ἡμέτεροι ἐχθροί, ἐνᾧ ἐκεῖνοι ἀγνοοῦσι ποῦ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα.

— Αἶ ! μετὰ τῶν τοιούτων πλῆθους, περὶ οὐδενὸς δύναται τις νὰ ἐγγυηθῇ. Εἰς ἔχει ἐν τῷ θυλακίῳ του γυμνὸν ἐγγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ἀφελῶς καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του, εἰς δώσει εἰς τὴν γαστέρα ἐγγὺς ἱσταμένου ἀνθρώπου, ὅστις ἐκπέμπει ἀρὰν καὶ παραδίδει τὴν ψυχὴν του. Ἄς μεταβῶμεν ἄλλαχού, Μεγαλειότατε.

— Μήπως ἀνεγνωρίσθη ;

— Δὲν το πιστεύω· πλὴν θέλετε ἀναγνωρισθῆτε, ἐὰν παραμείνητε περισσώτερον.

— Ζήτω ἡ λειτουργία ! Ζήτω ἡ λειτουργία ! ἐκράυγαζε πυκνὸν πλῆθος, προερχόμενον ἐκ τοῦ μέρους τῶν ἰχθυοπωλείων καὶ εἰσορμῶν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ξηροῦ Δένδρου.

— Ζήτω ὁ κύριος δὲ Γκιζης ! Ζήτω ὁ